

๕๓

วิชา ขาม หาดู บา สัก ก (มหา ลดา ป ส ำ ธ ณ์)

ผู้ที่มาเกิดแล้ว จำจะต้องตายในโลกนี้ ย่อมทำกรรมใดไว้
คือ เป็นบุญและเป็นบาปทั้งสองประการ บุญและบาปนั้นแล
เป็นสมบัติของเขา และเขาจะพาเอาบุญ และบาปนั้นไปสู่ปรโลก
บุญและบาปนั้น ย่อมจะติดตามตัวเขาไป ประจุเจนาติดตามตนไป
ฉะนั้น เพราะฉะนั้น บุคคลพึงบำเพ็ญบุญ สะสมกรรมดีไว้
เป็นสมบัติในปรโลก เพราะว่า บุญทั้งหลายย่อมเป็นที่พึงของ
สัตว์ทั้งหลาย

วิสาขามหาอุบาสิกา (มหาลดาปสาธน์)

๔๗๕

มหาสมบัติทุกอย่างที่บังเกิดขึ้นมาในโลกไม่ว่าจะมากน้อย เพียงใดก็ตาม บังเกิดขึ้นด้วยอานุภาพแห่งบุญทั้งสิ้น สำหรับนักสร้างบารมีที่ตั้งใจสั่งสมคุณงามความดีมาโดยตลอด ความดีที่เราทำ จะกลั่นตัวเป็นดวงบารมีที่ใสสว่าง คอยดึงดูดมหาสมบัติ และสิ่งที่เป็นสิริมงคลทั้งหลายให้บังเกิดขึ้น เพื่อส่งเสริมให้เราใช้ชีวิตที่เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ มีความสุขสมหวังเพราะมีบุญเป็นเบื้องหลังแห่งความสำเร็จ มหาสมบัตินั้นมีทั้งที่เป็นโลกียทรัพย์ และอริยทรัพย์ ทรัพย์ภายนอกทั้งหลายเป็นโลกียทรัพย์ ส่วนอริยทรัพย์หรือรัตนะภายในคือพระธรรมภายในตัวนั่นเอง เป็นอริยทรัพย์ที่ประเสริฐที่สุด เป็นที่พึงให้กับเราได้อย่างแท้จริง แต่ว่าก็สำคัญทั้งสองอย่าง เพราะเป็นเครื่องอำนวยความสะดวก ในการสร้างบารมี โดยเฉพาะรัตนะภายในจะเป็นอุปกรณ์อย่างสำคัญที่จะนำเราข้ามพ้นสังสารวัฏไปสู่ฝั่งพระนิพพาน ดังนั้นให้พวกเราทั้งหลายตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงรัตนะภายในกันทุกๆ คน

มีวาระพระบาลีที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน สังยุตต-นิกาย สคาถวรรค ความว่า

“ผู้ที่เกิดมาแล้ว จำจะต้องตายในโลกนี้ ย่อมทำกรรมได้ไว้ คือ เป็นบุญและเป็นบาปทั้งสองประการ บุญและบาปนั้นแล เป็นสมบัติของเขา และเขาจะพาเอาบุญและบาปนั้น

วิสาขามหาอุบาสิกา (มหาลดาปสาธน์)

๔๗๖

ไปสู่ปรโลก บุญและบาปนั้น ย่อมจะติดตามตัวเขาไป ประดุจเงาติดตามตนไป ฉะนั้น เพราะฉะนั้น บุคคลพึงบำเพ็ญบุญ สะสมกรรมดีไว้เป็นสมบัติในปรโลก เพราะว่า บุญทั้งหลาย ย่อมเป็นที่พึ่งของสัตว์ทั้งหลาย”

การเวียนว่ายตายเกิดของสรรพสัตว์ทั้งหลาย ล้วนอยู่ในกระแสแห่งกิเลส กรรม วิบาก กิเลสที่สั่งสมในขันธสันดาน หุ้ม เคลือบ เือบอาบ ซึมซาบ ปนเป็น บีบบังคับให้สรรพสัตว์ สร้างกรรม พอสร้างกรรมก็ต้องไปเสวยวิบาก พอเสวยวิบาก ก็ได้รับทุกข์ทรมาน แล้วกิเลสก็บังคับให้สร้างกรรมอีก เวียนวนอยู่อย่างนี้จึงเรียกว่า วัฏสงสาร เรามีชีวิตที่ยังไม่พ้นจากการ บังคับบัญชาของกิเลสอาสวะของพญามาร จึงต้องเกี่ยวข้องกับกรรมในชีวิตประจำวันอยู่ตลอดเวลา การใช้ชีวิตที่คุ้มค่านั้น เราต้องคำนึงถึงพระดำรัสของพระผู้มีพระภาคเจ้าว่าบุญเป็นที่พึ่งที่สำคัญในชีวิตของสรรพสัตว์ทั้งหลาย กว่าเราจะเข้าใจ ตรงนี้ได้มันไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะจะต้องมีสัมมาทิฐิเป็นพื้นฐาน ต้องเข้าใจเรื่องบาป บุญ คุณ โทษอย่างถ่องแท้

ผลของกรรมดีที่เราทำ ไม่ได้สูญหายไปไหน จะกลายเป็นสมบัติติดตามตัวเราไป ทั้งที่เป็นโลกียทรัพย์และอริยทรัพย์ ดังนั้นเราไม่ควรมองข้ามการสร้างบารมี เหมือนนักสร้างบารมี ในอดีต คือ ยอดมहाอุบาสิกาวิสาข ผู้เป็นนักสร้างบารมี

วิชาขามหาอูบาลิกา (มหาลดาปสารณ์)

๔๓๓

ตัวอย่างที่ดี ท่านสร้างบารมีจนกระทั่งมีมหาสมบัติบังเกิดขึ้น
อย่างน่าทึ่งมาก ซึ่งเป็นผลของการสร้างความคิด ที่เกินควร
เกินคาคั่นเอง

ชีวประวัติของท่านน่าทึ่งมาก ท่านได้บรรลุนิธิเป็น
พระโสดาบันตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ เวลาลงมาเกิดก็เกิดในตระกูล
ที่ดี มีลัทธิมาทิกฐิ ครอบครวัสนับสนุนให้ทำความดีมาตลอด
จนกระทั่งเติบโตใหญ่อายุได้ ๑๖ ปี ก็มีตระกูลเศรษฐีส่งคนมาสู่ขอ
เมื่อมหาอูบาลิกาวิชาจะไปสู่ตระกูลของสามี บิดาของท่าน
ได้สั่งให้คนทำเครื่องประดับชื่อว่า มหาลดาปสารณ์

ตรงนี้ก็น่าอัศจรรย์ เพราะในประวัติศาสตร์ของโลก มีผู้
ที่มีเครื่องประดับชนิดนี้เพียงแค่ ๓ คนเท่านั้นเอง คือ มหา-
อูบาลิกาวิชา พระนางมัลลิกาภริยาของพันธุเสนapati และ
ลูกสาวเศรษฐีเมืองพาราณสี และกว่าจะสร้างเครื่องประดับนี้
เสร็จได้ ต้องอาศัยฝีมือความละเอียดอ่อนประณีตมาก บิดา
ของท่านต้องสั่งให้ระดมช่างทองฝีมือดีถึง ๕๐๐ คน พร้อมกับ
กำชับพวกช่างทองให้ทำอย่างประณีต เพราะท่านต้องการจะ
สร้างสิ่งที่สวยงามที่สุด และทรงคุณค่าที่สุดให้ลูกสาวของท่าน
ท่านได้นำทองคำที่มีสีสุกปลั่งพันลั้ม รวมทั้งเงิน แก้วมณี แก้วมุกดา
แก้วประพาฬ และเพชรพลอย รัตนชาติจำนวนมากมาประกอบ
เป็นเครื่องประดับด้วย

วิชาขามหาอุปาสิกา (มหาลดาปสารณ)

๔๓๘

*มหาลดาปสารณ มีส่วนประกอบที่เป็นอัญมณหลายอย่างด้วยกัน ที่น่าทึ่งก็ตรงที่ว่า สิ่งทีจำเป็นจำต้องทำด้วยดาัยพวกช่างกลับเอาเงินทำเป็นดาัยแทน ทำกันทั้งวันทั้งคืน เนื่องจากเป็นเครื่องประดับทีมีรายละเอียดมาก เวลาผ่านไปถึง ๓ เดือนก็ยังไม่เสร็จสมบูรณ์

วันหนึ่ง เจ้าหน้าทีที่ท่านเศรษฐีมอบหมายงานให้รับผิดชอบอำนวยความสะดวกให้พวกช่าง และผู้ทีมาอยู่อาศัยในเมืองเพื่อรอรับตัวนางวิสาขา ได้มารายงานท่านเศรษฐีว่า อุปกรณ์ทีขาดนั้นไม่ใช่เพชรนิล แต่เป็นพินทีใช้สำหรับการหุงต้มอาหาร ธัญชัยเศรษฐีจึงสั่งให้ไปรื้อโรงช่าง และเรือนเก่าๆ เพื่เอาไม้มาทำเป็นพินหุงต้มอาหารเลี้ยงผู้คน

เหล่าบริวารทำตามคำสั่งของเศรษฐี ใช้ไม้ในโรงเลี้ยงสัตว์ทั้งหมดเอาไปหุงต้ม ใช้ได้แค่ครึ่งเดือนเท่านั้นพินก็หมดอีก แต่เครื่องประดับยังไม่เสร็จสมบูรณ์ เหล่าบริวารมาปรึกษาท่านเศรษฐีอีกว่า “พวกเราจะทำยังไงกันดี ตอนนี้พินทีเอามาใช้ก็หมดแล้ว” เศรษฐีบอกว่า “ถ้าเราหาพินในฤดูนี้ คงหาไม่ได้ เพราะเป็นช่วงฤดูฝน เอาอย่างนี้ พวกท่านไปเปิดคลังผ้า

วิชาขามหาอุปาสิกา (มหาลดาปสาธน์)

๔๓๕

เลือกเอาผ้าเนื้อหยาบๆ มาพันเป็นเกลียวชุบน้ำมันเพื่อใช้หุงต้ม
เถอะ” ทำอย่างนี้จนครบสี่เดือนเต็ม เครื่องประดับมหาลดาป-
สาธน์ที่อลังการ และสวยที่สุดในโลกจึงเสร็จสมบูรณ์

รูปร่างของมหาลดาปสาธน์ เหมือนนกยูงยืนรำแพนอยู่
บนยอดเขา สวยงามมาก มองดูเหมือนนกยูงจริงๆ หากยืนดู
ไกลๆ จะสงสัยว่า ทำไมนกยูงไปยืนรำแพนอยู่บนศีรษะนางวิสาขา
ถ้าได้เดินมาดูใกล้ๆ จึงจะรู้ว่าเป็นเครื่องประดับ ราคาเครื่อง-
ประดับนี้คิดเป็นมูลค่าถึง ๙ โกฏิ เวลานั้นนางวิสาขาจะสวม
เครื่องประดับ ต้องสวมลงบนศีรษะยาวระลงมาจนจรดหลังเท้า
ส่วนประกอบรายละเอียดของมหาลดาปสาธน์นั้นก็แสนจะ
อัศจรรย์

ลูกดุมที่พวกช่างประกอบเป็นแหวนในที่ต่างๆ นั้น ทำ
ด้วยทองคำบริสุทธิ์ ห่วงทำด้วยเงิน แหวนทองคำนั้นจะอยู่ที่
กลางกระหม่อมวงหนึ่ง อยู่ทีหลังหูข้างละวง ทีหลุมคางหนึ่ง
ทีเข้าทั้งสอง ๒ วง ทีข้อศอก ๒ วง และทีข้างสะเอวทั้งสองข้างอีก
๒ วง ขนปีกนกยูงทั้งสองทำด้วยทองคำข้างละ ๕๐๐ ขน
แม้แต่จะงอยปากนกยูงก็ทำด้วยรัตนาคือ แก้วประพาพ
นัยน์ตาทั้งสองข้างทำด้วยแก้วมณีทีใสบริสุทธิ์ เวลาเรามองดา
นกยูงก็เหมือนมีชีวิต คอและหางของนกยูงทำด้วยแก้วมณี
ก้านขนทำด้วยเงิน ขาก็ทำด้วยเงิน นกยูงนี้ ประดับอยู่กลาง

วิชาขามหาอุบาสิกา (มหาลดาปสาธน์)

๔๘๐

กระหม่อมของนางวิสาขา ประหนึ่งว่ากำลังยืนรำแพนอยู่บนยอดเขาฉะนั้น

เวลาก่อนชนปีกทั้งพันก้านกระทบกัน เสียงจะไพเราะมากเหมือนกับทิพยสังคีตอย่างนั้นเลย และคนที่จะสวมเครื่องประดับนี้ได้ก็ไม่ใช่ธรรมดา เพราะเป็นของที่บังเกิดขึ้นเฉพาะกับผู้มีบุญ จะต้องเป็นหญิงที่มีผละกำลังเท่ากับช้างถึง ๕ เชือก จึงจะสามารถสวมเครื่องประดับที่อลังการนี้ได้ สำหรับนางวิสาขานั้นสวมได้อย่างสบายๆ เพราะกำลังของนางมากกว่าคนธรรมดาทั่วๆ ไป เช่น ครั้งหนึ่งมีช้างตมมันวิ่งเข้ามาจะทำร้ายนาง บริวารของนางต่างพากันวิ่งหนีด้วยความตกใจ ช้างเชือกนั้นวิ่งรี่ตรงเข้ามาหานาง นางใช้เพียงแค่นิ้วจิ้มไปที่ช้างเท่านั้น ช้างตมมันเชือกนั้นถึงกับถอยหลังก้นกระแทกพื้น ผละกำลังของผู้มีบุญนี้เหลือเชื่อ แต่ก็เป็นความจริงที่มีบันทึกไว้ในพระไตรปิฎก

พวกเราคงอยากจะรู้ว่า เครื่องประดับอันประณีตนี้บังเกิดขึ้นเพราะได้สร้างความดีอะไรไว้ สิ่งนี้บังเกิดขึ้นด้วยอานุภาพบุญจากการถวายจีวรแด่พระภิกษุสงฆ์ ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า กัสสปะ นางมีจิตศรัทธาอย่างแรงกล้า ได้เตรียมผ้าจีวรสาฎกเนื้อดีที่ละเอียดประณีต ถวาย

วิชาขามหาอุปาสิกา (มหาลดาปสารณ)

๔๘๑

แต่ภิกษุสงฆ์ถึง ๒ หมื่นรูป ด้วยอานุภาพแห่งบุญนี้ ทำให้นางได้เครื่องประดับมหาลดาปสารณ อานิสงส์ของการถวายจิวรทาน จะทำให้ได้มหาลดาปสารณสำหรับท่านหญิง ส่วนท่านชายจะเป็นเครื่องอัฐบุรุษารที่สำเร็จด้วยฤทธิ์เมื่อออกบวช

ทั้งหมดที่เล่ามานี้ เพื่อให้พวกเรามีกำลังใจในการสร้าง ความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป เพราะธรรมชาติของบัณฑิตที่แท้จริง ย่อมไม่อ้อมด้วยการสร้างบุญ และมักจะหาเหตุในการสร้างบุญอยู่เสมอ ผู้มีบุญจะไม่ติดกับสมบัติภายนอก แต่จะมองสมบัตินั้นเป็น เครื่องมือในการสร้างบารมี เปลี่ยนทรัพย์สินหายาบให้กลายเป็น ทรัพย์สินละเอียดติดตามตัวไป ดังนั้นให้พวกเราทั้งหลายรักในการ สร้างบารมีเหมือนอย่างมหาอุปาสิกาวิชา ขาดินตามท่าน ทำตามท่าน แล้วเราจะประสบความสำเร็จในชีวิตเหมือนท่าน ที่สมบูรณ์ทั้งโลกียทรัพย์ และอริยทรัพย์ภายใน

